

Z obrežja.

J. Pahor.

pesek so bili zabiti leseni koli in na nje od enega do drugega privezani dolgi drogovi.

Čez drog je obesil Kržan, čvrst mož petdesetih let, mrežo z onim delom, kjer so viseli sivi kosi svinca, vzel drugi konec s plutovino v naročje, ga nesel k nasprotnemu drogu, vrgel čez in raztezal mrežo previdno zdaj na eni, zdaj na drugi strani. Delal je s podvojeno skrbnostjo, ker ni hotel, da se kje pretrga. Delo, ki bi se v dveh tako enostavno in tudi mnogo hitreje izvršilo, je bilo zamudno in neprijetno in je Kržana, dasi je bil zmemor hitrih rok in še vedno prožnega telesa, kmalu vznevoljilo.

»Kod hodi fant v tem času?« je mrmral, stopal bos sem in tja po razgretem pesku, dvigal zagoreli, mišičasti roki, ki sta bili razgaljeni skoro do ramen, ter popravljal, popravljal in raztezal, dokler ni ležala vsa mreža razprostrta kot pravilen, širok val med obema drogovoma. Metala je poševno senco podse na pesek, kamor je padla včasih kaplja, tu, tam, ter se hitro izgubila v presušenem pesku.

Kržan se je ozrl na mrežo in se nato zleknil po peščenih, v solncu bleščečih tleh, ker ni bilo daleč okrog nič sence. Privzdignil je glavo, oprl na komolec, levico pa je stegnil pred se, da so se prsti zagreblji v pesek.

Pred njim je ždelo morje, težka, sijajna plošča srebra. Na levi se je plošča višnjevo zarezala v zemljo in goščo pod drevjem, na desni v mrak skal, pod katerimi je čisto potemnela, dalje proti jugozapadu pa je bleščala nepregledno, neskončno ter se lomila daleč, daleč pod obzorjem. Nad ogromno

belo ploščo je žarela silna luč, ki je lila kot peneč slap iz višav ter naraščala bolj in bolj. Zato se je videlo še daleč od brega dno skozi vodo kakor skozi najčistejše steklo, tlak okroglozglajenih kamenov, peščene ravnine in gredice negibnih, sluznozelenih alg, med katerimi je včasih zaplavalo in izginilo troje, četvero rib. Povsod široka voda. Morje je doseglo vrhunec plime ter je sedaj mirovalo, kot bi želelo počitka. Le oster dihanje po soli se je zgrinjal od vseh strani s te gladke plošče ter napajal pesek in zrak, zemljo in rastlino.

Vročina je rastla. Solnce se je s svojo kresno močjo upiralo tudi v vso reber, ki se je strmo dvigala ob obrežju, kolikor daleč je seglo oko, ter delala mestoma navpične prepade na vodo. Med morje in visoko pobočje se je ujela gorkota, ki se ni imela kam umakniti, in Kržan je kmalu čutil, kako se mu pod robcem okrog vratu zbira drobna rosa, kako mu gorak dihanje udarja v razgaljene, pre-rastle prsi. Po vsem telesu se je širila topla vlaga in obleka se je hotela prijemati života. Obrnil se je v drugo stran, a solnce mu je prepeklo obleko in tudi pesek se je razvnemal, da so nad njim migljali in mrgoleli prozorni zublji razžarjenega zraka.

Mreža bi že morala biti suha.

Ribič se je dvignil in stopil k njej. Res, vrvice so bile že presušene, toda vozli so bili še vedno vlažni. Še ni bil čas, da bi jo spravil.

Za trenutek ni vedel, kaj bi počel. Ozrl se je po rebri nad obrežjem, a visoko se ni videlo iz dna. Trte so preraščale pobočje in med nje so se mešale nizke oljke s starikavimi vejami in s svojim belkastim zelenjem. Po rebri je šlo vitko, čisto oblečeno dekle z jerbasom na glavi; podrževala ga je zdaj